

**РЕШЕНИЕ**  
**№ 36**  
**гр. София, 15 април 2021 г.**

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на осемнадесети февруари две хиляди и двадесет и първа година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛАДА ПАУНОВА  
ЧЛЕНОВЕ: АНТОАНЕТА ДАНОВА  
ЕЛЕНА КАРАКАШЕВА

при участието на секретаря Илияна Петкова и в присъствието на прокурора Мария Михайлова, като изслуша докладваното от съдията Е. Каракашева наказателно дело № 670/2020 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по касационен протест на прокурор при Апелативна специализирана прокуратура и по жалби на подсъдимия П. М. П., подадени съответно чрез договорния му защитник адв. А. Н. и служебния му защитник адв. К. К. срещу решение №43/28.01.2020г., постановено по ВНОХД № 574/2018г. от Апелативен специализиран наказателен съд.

В протеста са изложени оплаквания срещу частта от въззивния съдебен акт, с която е потвърдено оправдаването на подс.П. по възведените му обвинения по чл.321, ал.3, т.1 вр. ал.1, т.1 от НК; по чл.346, ал.6, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.18, ал.1 от НК; по чл.131, ал.1, т.11, вр. чл.129, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК, както и в тази, в която е потвърдено оправдаването му за това, инкриминираната престъпна деятелност, субсумирана по чл.199, ал.1, т.1, вр. чл.198, ал.1, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК да е извършена в изпълнение решение на ОПГ.Ангажирани са касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.Отправен е упрек към аналитичната дейност на въззивния съд, която е в разрез с установените правила за събиране, оценка и анализ на доказателствата.Извършената от въззивния съд проверка е формална; почти изцяло са възприети фактическите и правни изводи на първия съд, без въззивният съд да е направил собствен доказателствен анализ на събраните по делото доказателства и собствени оценъчни съждения по фактите и правото.Допуснатите нарушения на процесуалните правила са обусловили и неправилно приложение на материалния закон.В последния контекст е и оплакването, според което приложение е следвало да намери разпоредбата на чл.321, ал.6 от НК.Прави се искане за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

Касационните жалби са срещу частта от въззивният съдебен акт, с която е потвърдено осъждането на подс.П. за престъплението по чл.199, ал.1, т.1 вр.

чл.198, ал.1, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК.В двата сезиращи документа, изготвени от защитниците, са релевирани доводи, ангажиращи отменителните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 и по чл.348, ал.3, т.2, пр.1 от НПК.В жалбата на адв. К., процесуалноправната незаконосъобразност е аргументирана с допуснати нарушения по смисъла на чл.13, чл.14, чл.107, ал.5 и чл.199 от НПК.В подкрепа са изложени съображения, според които стореният от въззивния съд доказателствен анализ е необективен и повърхностен, до степен на липса на такъв.На значими за изясняването на обективната истина въпроси не е даден пълноценен отговор.Въззивната проверка е формална, сведена до декларативно утвърждаване на фактическите и правни изводи на първия съд.Акцент е поставен и върху липсата на доказателства, установяващи съставомерно поведение на подс.П. по чл.199, ал.1, т.1 от НК в контекста на вменената му и утвърдена от инстанционните съдилища съучастническа дейност под формата на съизвършителство.Описаните процесуални нарушения са довели и до неправилно приложение на материалния закон. Оспорена е и справедливостта на наложеното наказание, тъй като съдът е наложил необосновано високо наказание, като не е съобразено обстоятелството, че грабежът е останал във фазата на опита.Идентични оплаквания са изложени и в допълнението към жалбата, изготвена от адв.Н., депозирано по реда на чл.351, ал.4 от НПК.Специално внимание в този документ е обърнато и върху липсата на отговор от страна на въззивния съд на защитните оплаквания, отправени срещу доказателствата, събрани посредством разпита на свидетелите М. и П..В жалбата, изготвена от адв.К., в условията на алтернативност се правят искания за оправдаване на подсъдимия , отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на наложеното наказание.Искането на адв.Н. е за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Пред касационния съд подсъдимият не се явява, като производството е проведено по реда, указан в чл.353, ал.3, изр.2 от НПК.Същият се представлява от упълномощения защитник адв. Н., който поддържа представената от него жалба и допълнение към нея, както и тази на адвокат К. с всички посочени доводи , основания и искания. По отношение на протеста, моли същият да бъде оставен без уважение, като неоснователен.

Представителят на ВКП дава заключение, че не поддържа протеста на Апелативна специализирана прокуратура във връзка с оправдателните диспозитиви спрямо подсъдимия, като счита, че въззивната инстанция е изложила подробни мотиви за липсата на достатъчно доказателства за участието на подсъдимия в посочените престъпления. Жалбата на подсъдимия намира за неоснователна и моли същата да не се уважава.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното:

Касационните протест и жалби са процесуално допустими. Подадени са от процесуално легитимирани субекти срещу въззивен съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, в установения в закона срок. Разгледани по същество са основателни, макар и не по всички изложени съображения.

Процесуалното развитие на делото е следното:

С присъда № 3 от 30.01.2017 г., постановена по НОХД №757/2014г. по описа на Специализиран наказателен съд, подсъдимият П. е бил признат за виновен в извършване на следните престъпления:

- по чл. 321, ал.3, пр.2, т.1, вр. ал.1, пр.1 и пр.2 от НК , като му е било наложено наказание от седем години лишаване от свобода;

- по чл. 199, ал.1, т.1 и т.5, вр. чл. 198, ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал.1 от НК, като му е било наложено наказание от осем години лишаване от свобода;

- по чл. 346, ал.6, пр. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал. 1, вр. чл. 18, ал.1 от НК,като му е било наложено наказание от три години лишаване от свобода и лишаване от право да управлява МПС за срок от две години;

- по чл. 131, ал.1, т.11, вр. чл. 129, ал.2, пр.2, вр. чл.20, ал.2, вр. ал. 1 от НК, като му е било наложено наказание от пет години лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал.1 от НК съдът определил едно общо най-тежко наказание на подсъдимия П. П. – осем години лишаване от свобода, което същият да изтърпи при първоначален „строг“ режим, като на основание чл.23, ал.2 от НК присъединил и наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от две години.

С присъдата, съдът приспаднал времето, през което подс.П. е бил задържан под стража и му възложил заплащането на направените по делото разноски.

Така постановената присъда била проверена по въззивен ред, като въззивното производство било образувано по жалба на защитника на подсъдимия П..С решение №27 от 26.10.2017г., постановено по ВНОХД№294/2017г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд, присъдата била отменена, а делото върнато за ново разглеждане.Въззивната инстанция констатирала допуснати от решаващия съд нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, изразяващи се в противоречие между диспозитива и мотивите на първоинстанционната присъда, както и вътрешна противоречивост на мотивите.

При новото разглеждане на делото, с присъда от 31.07.2018 г., постановена по НОХД №3152/2017 г. Специализиран наказателен съд, е признал подсъдимия П. за виновен, за това, че в периода от 25.02.2011 г. до 07.04.2011г. в [населено място] и [населено място], в условията на продължавана престъпна дейност, в съучастие като съизвършител с М. Д. Т., М. Б. П., В. А. Б., А. А. Р., К. Т. С. и П. М. К., направил опит да отнеме и отнел чужди движими вещи на обща стойност 1 664 702 лева, от владението на различни лица с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила и грабежът е на движими вещи в големи размери, както следва:

-На 25.02.2011г. в [населено място], пред складови помещения, от товарен автомобил „марка“ с ДК [рег.номер на МПС] , в съучастие като съизвършител с В. Б. и М. П. направил опит да отнеме чужди движими вещи – общо 103490 броя кутии цигари от различни марки на обща стойност 476 390 лева, собственост на „фирма“, от владението на М. В. М. с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила и деянието е останало недовършено по независещи от дейците причини;

-На 07.04.2011г. в [населено място], ул. /улица/“, /№/, от товарен автомобил „марка“ с ДК [рег.номер на МПС] , в съучастие като съизвършител с В. Б., М. Т., М. П., П. К., А. Р. и К. С., отнел чужди движими вещи -258 450 броя кутии цигари-различни марки, 240 броя гилзи за цигари и 3 140 броя кутии с тютюн, всички на обща стойност 1 188 312 лева, собственост на „фирма“, от владението на Д. Ж. Ж. с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила, като на основание чл. 199, ал.1, т. 1, вр. чл. 198, ал.1, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и чл.54 от НК му наложил наказание от 7 /седем/ години и 6 /шест/ месеца

лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален „СТРОГ“ режим.

Съдът оправдал подс. П. по обвинението, че на 25.02.2011г. в [населено място], в съучастие като извършител с В. А. Б. и М. Б. П. отнел чужди движими вещи – газов пистолет „марка“, кобур за него, 6 броя патрони за газов пистолет, сумата от 10 лева, мобилен телефон „марка“ и СИМ карта, всички на обща стойност 110,40 лева, от владението на М. В. М. с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила; по обвинението за това, че е извършил деянието по направения на 25.02.2011г. в [населено място] опит за отнемане на инкриминираните вещи /кутии с цигари/, собственост на „фирма“, в съучастие и с М. Д. Т.; по обвинението за това продължаваното престъпление по чл. 199, ал.1, т.1, вр. чл. 198, ал.1 от НК и включените в него деяния да са били извършени в изпълнение на решение на организирана престъпна група-чл.199, ал.1, т.5 от НК, както и за сумата от 116,40 лева от стойността на инкриминираните вещи, представляваща разлика между поддържаната в обвинителния акт стойност от 1664818,40 лева до действително установената такава от 1664702 лева.

Със същата присъда подсъдимия П. М. П. е признат за невиновен и оправдан в извършване и на следните престъпления:

- по чл. 321, ал. 3, т.1, вр. ал. 1от НК за това , че през периода от края на месец септември 2010г. до 30.04.2011г. на територията на Република България, съвместно с М. Б. П., образувал и ръководил организирана престъпна група, имаща за цел извършване на престъпления по чл. 198 от НК и с участници М. Д. Т., П. М. К., В. А. Б., А. А. Р. и К. Т. С., като групата била създадена с користна цел;

-по чл.346, ал.6, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.18, ал.1 от НК за това, че на 25.02.2011г. в [населено място], в съучастие като съизвършител с В. А. Б. и М. Б. П., направил опит противозаконно да отнеме чуждо МПС –товарен автомобил /камион: „марка“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на „фирма“, от владението на М. В. М., без негово съгласие с намерение да го ползва, като деянието е останало недовършено по независещи от дейците причини и е било извършено в изпълнение на решение на ОПГ;

-по чл.131, ал.1, т.11, вр. чл.129, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК за това, че на 07.04.2011г. в [населено място], [улица], в съучастие като съизвършител с А. А. Р. и М. Б. П., причинил на Н. В. Т. средна телесна повреда, като деянието е извършено с цел да бъде улеснено друго престъпление.

Времето, през което подс.П. търпял мярка за неотклонение „Задържане под стража“ било приспаднато при изпълнение на наложеното му наказание лишаване от свобода.

Съдът се разпоредил с веществените доказателства и отнемането на средствата за извършване на престъплението, съобразно чл. 53 от НК.

Подсъдимият бил осъден да заплати разноските по делото.

По протест на прокурор от СпП в оправдателните части на присъдата и по жалба на подсъдимия в осъдителната част било образувано въззивно производство.Същото приключило с решение №43, предмет на настоящата касационна проверка, постановено на 28.01.2020г. по ВНОХД №574/2018г., с което АСПНС потвърдил изцяло първоинстанционната присъда.

Преди всичко, направеното от адв.К. искане за оправдаване на подс.П. от касационната инстанция изисква уточнението, че това принципно е допустимо и възможно в хипотезата на чл.354, ал.1, т.2 от НПК, но единствено и само в рамките на приетите от въззивния съд фактически обстоятелства, а видно от направените възражения точно те се оспорват с оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в аналитичната доказателствена дейност на

съда. Ето защо, подадената касационна жалба изисква произнасяне преди всичко по основателността на наведените в нея оплаквания, ангажиращи касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Водещият порок, заявен и в трите сезиращи касационната инстанция документи, определящ като основателно отправеното искане за отмяна на проверявания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, е този за допуснато от АСпНС нарушение по смисъла на чл.339, ал.2 от НПК.Това позволява споделяне на доводите за наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, като наред с посоченото нарушение, проверяваният съд е допуснал и други нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените.

Касационната проверка на въззивния съдебен акт формира извод, че направените във въззивния протест възражения не са намерили убедителен отговор в решението, постановено от АСпНС. Прочитът на сезиращия въззивната инстанция документ установява, че въведените в него оплаквания за необоснованост на първоинстанционната присъда са били подкрепени с конкретни доводи.Последните само са маркирани в мотивната част на проверяваното решение,при това непълно. Липсва задълбочено обсъждане на конкретно отправените упреци към аналитичната дейност на първостепенния съд, както и отговор на конкретно направените оплаквания.Застъпеното в протеста разбиране, според което, в случай, че основното искане за осъждане на подс.П. по вмененото му обвинение по чл.321, ал.3, вр. ал.1 от НК не бъде удовлетворено, следва да бъде обсъдена съставомерност в поведението му по чл.321, ал.6 от НК, изобщо не е обсъдено от решаващият състав на АСпНС. Оплакванията за необективен и непълноценен анализ на доказателствата, поставени в основата на оправдаването на подс.П. по този пункт от обвинението също не са намерили отражение в мотивите на въззивната инстанция.Подалият протеста прокурор е настоявал, че гласните доказателствени източници, изводими от показанията на свидетелите В. Б., А. Р., Д. Ж., Х. Х., Г. Г., В. Ж., Р. Д., А. П., Д. Т., С. Д. и П. Д., в съчетание с останалите събрани по делото доказателства, установяващи създадена организация по наблюдение, набелязване и проследяване на превозните средства, с които са транспортирани цигарите, обезвреждане на шофьорите и охраната, претоварване на стоката и последващото укриване и отчуждаване на същата, формира извод за наличие на трайно структурирана група, създадена с цел извършване на грабежи, която дори и да не е с характеристиките, посочени в ал.3 във вр. с ал.1 на чл.321 от НК, притежава белезите на сдружение по ал.6 на чл.321 от НК.Упрек е бил отправен в прокурорския протест и към стореният от първия съд анализ на показанията на свидетелите П. и А. Р., поставени в основата на оправдателните изводи за вменената на подс.П. престъпна дейност по чл.131, ал.1, т.11 от НК за причинена на пострадалия Н. Т. средна телесна повреда.Обективният анализ на последно посочените доказателства, според прокурора установявал несъмнени данни за участието на подс.П. в посегателството срещу Т.-факт, който е приет за доказан и от първия съд и е утвърден и от въззивната инстанция.На последно място, прокурорът е настоявал, че доказателствата по делото формират несъмнен извод за съпричастие на подс.П. и към вменената му престъпна дейност по чл.346, ал.6, вр. ал.1 ,вр. чл.20, ал.2 от НК, макар и не по предложената в обвинителния акт форма на съучастие, а под тази на помагачество.Нито един от така изложените доводи не е бил обсъден, дори и схематично или лаконично от въззивния съд.На стр.170 -181 от мотивите,

въззивният съд е изложил фактическа обстановка, която е идентична с възприетата от първостепенния съд. На стр.182-185 е посочил доказателствата, които първостепенният съд е поставил в основата на фактическите си изводи, изброявайки същите, като е отразил, че са приобщени при строго спазване на процесуалните правила. На стр.185-187 е посочил по кои обвинения подс.П. е оправдан и по кои осъден, декларативно заявявайки, че липсват доказателства в подкрепа на обвинителната теза за престъпленията, по които подсъдимият е оправдан, като съответно са налице такива, несъмнено подкрепящи вмененото му обвинение за престъплението, по което е признат за виновен и осъден. Описаната процесуална дейност на въззивния съд няма как да бъде утвърдена от касационната инстанция. Разпоредбата на чл. 339, ал.2 от НПК, задължава въззивния съд, когато потвърди присъдата, да посочи основанията, поради които не приема доводите, изложени в подкрепа на жалбата или протеста. При положение, че наведените в сезирация въззивната инстанция доводи не са обсъдени с необходимата пълнота и задълбоченост, респ. изобщо не са обсъдени, както е в настоящия случай, това от една страна, в сериозна степен накърнява правата и интересите на страната, която ги е релевирала, тъй като ограничава правото и да получи отговор на направените възражения, а от друга, сочи на липса на мотиви, което пък лишава касационната инстанция от възможността да реализира законовите си правомощия по проверка на обжалвания съдебен акт.

Казаното по-горе е относимо и към защитните възражения в коментирания насока. Защитата на подсъдимия П. е претендирала за превратен анализ на доказателствените източници, поставени в основата на осъдителните изводи на първия съд. Според развитите съображения, неправилно са били ценени с доверие сведенията, които свидетелите В. Б., М. П., П. К., А. Р. и К. С. са депозирали в рамките на досъдебното производство в качеството си на обвиняеми лица, вместо тези, които са заявили на съдебно заседание пред първостепенния съд. Отправен е бил упрек и към проведените разпознавания от свидетелите О. М. и А. П., като са били наведени конкретни оплаквания. Така заявените доводи и оплаквания са били обсъдени от въззивния съд лаконично, като изложените на л.189 и л.190 съображения се свеждат до утвърждаване на аналитичната дейност на първостепенния съд, въз основа на която е изведен извод за съставомерно поведение на подс.П. по чл.199, ал.1, т.1, вр. чл.198, ал.1, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК с декларативното посочване, че тя е законосъобразна. Преповторени са фактическите и правни изводи на първия съд, като въззивният отговор на защитните оплаквания е сведен единствено и само до отричане основателността на същите. По този начин, както защитата, така и останалите страни в процеса са били лишени от възможността да узнаят действителните съображения на решаващия съд, с които не се приемат за основателни наведените доводи, като същевременно касационната инстанция е лишена от възможността да провери правилността на взетото решение. Това определя като основателен въведеният упрек за формален характер на извършената въззивна проверка и в осъдителната част на присъдата. Освен в отклонение на стандарта, утвърден в чл.339, ал.2 от НПК, описаната процесуална дейност на въззивния съд е и в разрез със задължението му да извърши цялостен анализ на наличната доказателствена съвкупност и да изложи собствени аргументи защо приема за доказано авторството на подсъдимия П. по вмененото му обвинение за престъпление по чл.199 от НК. Само тогава касационният съд може да осъществи дължимата проверка на начина на формираното вътрешно убеждение на решаващата инстанция, и това е

така, защото касационната инстанция се произнася по законосъобразността на въззивния съдебен акт, а не на присъдата.

Изложеното формира извод за неизпълнение на посоченото в чл. 339, ал.2 от НПК задължение, което се приравнява на липса на мотиви по смисъла на чл. 348, ал.3, т. 2, вр. с чл. ал.1, т.2 от НПК.

Що се касае до останалите наведени от касаторите доводи в аспекта на заявеното касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, то те също са основателни.

Оплаквания за непълноценен доказателствен анализ, извършен в разрез със задълженията на съда, произтичащи от разпоредбите на чл. 13, чл.14 и чл. 107 от НПК/според прокурора, довел до опорочаване на фактическите и правни изводи, поставени в основата на оправдаването на подсъдимия, а според защитата - до опорочаване на тези, поставени в основата на осъждането на подс.П. / се споделят дотолкова, доколкото въззивният съд не е направил собствен анализ на доказателствената съвкупност, а е утвърдил сторения такъв от първостепенният съд.Поначало подобен подход е допустим и коментирания процесуалната дейност на въззивният съд би срещнала касационна подкрепа, ако с въззивният съдебен акт беше даден убедителен и задълбочен отговор на отправените с въззивните протест и жалба възражения срещу аналитичната дейност на първия съд, поставена в основата на фактическите и правни изводи, довели до оправдаването и съответно -до осъждането на подсъдимия П..Въззивният съд обаче, не е извършил собствен анализ и оценка на оспорените от страните доказателствени източници.Съдържанието на въззивните мотиви сочи, че аналитичната дейност на контролирания съд е сведена единствено и само до изброяване на събраните от първия съд доказателства и до преповтаряне на част от направените фактически констатации, без да е ясно последните въз основа на какви доказателствени източници са изведени. При това положение, касационната инстанция е затруднена да даде отговор на наведените по този пункт от сезиращите документи доводи, според които част от доказателствените материали са обсъждани едностранчиво и не според действителното им съдържание, както и на тези, според които съдът не е обосновал надлежно изводите си за кредитиране на едни доказателства за сметка на други. Следва да се подчертае, че проверката, която касационната инстанция извършва, е за правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение у решаващия съдебен състав при събирането и оценката на доказателствата и при изпълнение на задължението по чл.14 от НПК за обективно,всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото.Описаната аналитична дейност на контролирания съд не позволява извършването на пълноценна касационна проверка, в резултат на която да се даде отговор на поставените от касаторите оплаквания.

Контролираният съд е бил изключително пестелив и при изграждане на правните си изводи, като последните са сведени единствено и само до преповтаряне на първоинстанционните такива.Пестеливият подход на въззивния съд е довел до неясно, а на места и противоречиво изразена воля, тъй като е налице разминаване между приетото по фактите и изводите по правото.

Съдът е утвърдил позицията на СпНС, според която подсъдимия П. П. следва да бъде оневинен по обвинението по чл. 321, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК.Това разбиране е защитено с посоченото на л.185 от мотивите, според което „от събраните в хода на досъдебното производство и в хода на съдебното следствие доказателства не може да се направи несъмнен извод, че лицата, сочени за участници в групата, са съгласували волята си за извършване на

грабежи на цигарени изделия..., както и че между тях и подс.П. са били създадени трайни взаимоотношения и че действията на подсъдимия са били насочени към постигане целите на ОПГ“. Съображенията на контролираната инстанция, в основата на които прозира извод за липса на признаците, установени в чл.93, т.20 от НК са принципно правилни, но съотнесени към конкретните фактически обстоятелства по делото формират извод за неяснота и противоречивост на волята на въззивния съд по отношение на обективирания по този пункт от обвинението фактически и правни изводи. Това е така, защото, от една страна, съдът е извел извод, с който е отрекъл наличието на сдружение с характеристиките на организирана престъпна група, организирана и ръководена от подс. П., а от друга е приел, че този подсъдим, заедно със свидетелите М. П. и В. Б. , са провеждали предварителни разговори за извършване на процесните грабежи; уговаряли са разпределението на евентуалните печалби от тях; извършили са предварителна подготовка, включваща снабдяване със средства за сломяване съпротивата на пазачите на складовите бази, както и на такива , непозволяващи идентификация на участниците; осигуряване на товарни камиони, с които да бъдат превозвани отнетите стоки, като при така описаните действия подс.П. е имал водеща роля. При така приетото по фактите, очевидно е, че отричането на предварителна съгласуваност на волята на посочените участници в грабежите, както и на трайни взаимоотношения между тях е декларативно, а не убедително и аргументирано защитено.

Идентичен порок е допуснал проверяваният съд и в частта от присъдата, в която е утвърдена позицията на първостепенния съд за несъставаемо поведение на подс.П. по вмененото му обвинение по чл.131, ал.1, т.11, вр. чл.129, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК. На л.186 от мотивите е посочено единствено, че „липсват доказателства, от които да се направи несъмнен извод за вината на подс.П.“. Същевременно, на л.177 от мотивите, от фактическа страна е прието, че подс.П. е участвал в осъществяването срещу пострадалия Н. Т. посегателство, като е извършвал активни действия при сломяване на съпротивата му. При така приетото по фактите поведение на подс.П., изложените правни изводи се явяват лишени от надлежна аргументация. Това, освен че не дава възможност на страните и най-вече на прокурора, да разберат какви са съображенията за взетото решение, не позволява на касационния съд да проследи начина на формиране на вътрешното убеждение на контролирания съд по този пункт от обвинението.

Подобен незаконосъобразен подход е реализирал въззивният съд и касателно оправдаването на подс.П. по вмененото му обвинение по чл.346, ал.6, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.18, ал.1 от НК. На л.186 от мотивите, въззивната позиция е защитена с посочването, че „П. не е взел участие при осъществяването на това деяние и то е извършено единствено от В. Б.“. Тази констатация, освен невярна, доколкото, според приетото по фактите, не свидетелстват Б., а св.М. П. е този, който се е опитал да приведе в движение товарния автомобил „марка“, е в колизия с фактическите изводи, обективирани на л.171 и л.172 от мотивите, според които свидетелите Б. и П. са извършили инкриминираните действия в складовата база, стопанисвана от „фирма“ по указание на подс.П., в т.ч. и тези, свързани с претоварването на цигарите от товарния автомобил „марка“ в осигурения от подс.П. камион.

Констатираните нарушения също налагат задължителната отмяна на съдебният акт и връщане на делото за ново разглеждане на друг състав на АСПНС.



По изложените съображения, касационният състав намира, че протестът и жалбите следва да бъдат уважени в аспекта на заявеното в тях искане за отмяна на постановеният съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на АСпНС. Липсата на отговор на възраженията на жалбоподателите в съчетание с липсата на собствени оценъчни съждения и на собствени фактически и правни изводи се приравнява на липса на мотиви, което представлява съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348 ал.1 т.2 от НПК. Констатираните съществени процесуални нарушения по естеството си са отстраними чрез провеждането на ново съдебно производство пред втората инстанция по фактите, което налага отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от АСпНС, който да извърши цялостен задълбочен анализ на доказателствата, събрани от първоинстанционния съд, като отговори и на конкретно въведените оплаквания и доводи. По този начин би бил изготвен прецизен въззивен съдебен акт, отговарящ на изискванията на чл. 339 от НПК, от който да е видно какви са съображенията на второинстанционния съд за достигане до определени фактически и правни изводи.

По отношение на доводите, ангажиращи касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК, настоящият състав не би могъл да изрази позиция по същество предвид констатациите за допуснатите съществени процесуални нарушения, опорочили изграждането на вътрешното убеждение на въззивния съд.

Ето защо, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, на основание чл. 354, ал. 3, т. 2, вр. с ал.1, т.5 от НПК

#### **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** въззивно решение № 43 от 28.01.2020 г., постановено по в.н.о.х.д. № 574/2018 г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд и **ВРЪЩА** делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд, от стадия на съдебно заседание.

Решението не подлежи на обжалване.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:**

**ЧЛЕНОВЕ:**